

Nowe Przykazanie

Drugi odcinek z serii czterech rozważań, w których ks. prał. Fernando Ocáriz pomaga nam przygotować się do przeżywania Triduum Paschalnego (Wielki Tydzień 2020).

31-03-2021

Podczas Ostatniej Wieczerzy Jezus dał nam nowe przykazanie: „(...) abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowałem” (J 15, 12). I obmył nogi apostołów, aby wyryło się

to w pamięci Jego uczniów i w pamięci każdego z nas.

Św. Jan w swoim pierwszym liście pisze: „Po tym poznaliśmy miłość, że On oddał za nas życie swoje. My także winniśmy oddać życie za braci” (1 J 3,16).

Można oddać życie na wiele sposobów. Czynią to rodzice, opiekując się z wysiłkiem każdym z ich dzieci. Podobnie, ludzie wszystkich zawodów, którzy pracują w duchu służby, starając się wpływać pozytywnie na swoje otoczenie, nie dając się ponieść chciwości zysku. Kapłani, poświęcający się w służbie wszystkim mężczyznom i kobietom, którzy przychodzą do nich, by spotkać Chrystusa.

Dzisiaj w szczególny sposób widzimy, jak wiele osób oddaje swoje życie dla innych. Poczynając od pracowników służby zdrowia, którzy ryzykują życie dla tak wielu osób cierpiących z

powodu pandemii. Przyjmują na siebie cierpienie każdego z pacjentów i ich rodzin, które w wielu przypadkach nie mogą im towarzyszyć. Nie ograniczają się do wykonywania swoich obowiązków; mają świadomość, że tak wiele osób doświadcza wsparcia przez ich hojną pracę. To samo można powiedzieć o wielu innych osobach, które swoją bardzo ważną pracą, może nawet niekiedy niezauważaną, współpracują w utrzymaniu świata w ruchu: myślę tu o pracownikach sektora transportu, kasjerach w supermarketach, personelu aptek, policji...

Ci, którzy mają najbardziej bezpośredni kontakt z bólem: lekarze, pielęgniarki, wszelkiego rodzaju personel medyczny i oczywiście kapłani... na różne sposoby sprawiają, że ci, którzy cierpią z powodu choroby, strachu lub osamotnienia, mogą poprzez nich

doświadczyć towarzystwa Chrystusa. Módlmy się za nich wszystkich, aby, kiedy są zmęczeni lub pokonani przez tę sytuację, pamiętali, że Jezus ich pociesza.

Wszyscy możemy współpracować, w ten czy inny sposób, czasami również w drobnych rzeczach, takich jak pisanie wiadomości do chorych, przyjaciół czy znajomych, którzy mogą być bardziej samotni. Wszyscy możemy wykazać się inicjatywą i kreatywnością w pomocy osobom starszym i najsłabszym, w sposób dozwolony przez władze.

Ale nowe przykazanie Pana spełniamy w domu, każdego dnia, w wielu małych uczynkach miłości, które dają pokój i radość naszym rodzinom i ludziom wokół nas. Św. Josemaría daje nam taką radę: „Miłość polega nie tyle na „dawaniu”, ile na „wyrozumiałości” (*Droga*, 463).

Inne sposoby uczynienia tego przykazania żywym i naszym własnym to: przebaczenie, przeprosiny, szczere zainteresowanie innymi, drobne przysługi w życiu codziennym czy cierpliwość, która teraz dla wielu oznacza pogodne przeżywanie zamknięcia w domu.

Dziś widać wyraźniej, że praca jest przede wszystkim służbą, a miłość może nadać jej najpełniejsze znaczenie. Społeczeństwo może stanąć na własnych nogach, jeśli są tacy, którzy wykorzystują swoje talenty, wkładają swój wysiłek, swoją pracę, dla dobra innych, nawet jeśli wymaga to poświęcenia.

Podczas Ostatniej Wieczerzy Jezus prosił również Ojca o jedność wszystkich tych, którzy będą Jego uczniami na przestrzeni wieków. „Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat

uwierzył, żeś Ty Mnie posłał” (J 17, 21).

„*Ut omnes unum sint* - Aby wszyscy stanowili jedno”. Nie chodzi tylko o ludzką jedność dobrze zbudowanej organizacji, ale o jedność, którą daje Miłość z dużej litery: „Jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie”. Pierwsi chrześcijanie są świetnym przykładem. To właśnie widzimy w Dziejach Apostolskich: „Jeden duch i jedno serce ożywiały wszystkich wierzących” (Dz 4, 32).

Ponieważ jedność, o którą prosi nas Jezus jest konsekwencją miłości, nie polega ona na jednorodności, ale na komunii. Chodzi o jedność w różnorodności, która przejawia się w radości życia z ludźmi, którzy się od nas różnią; w odkrywaniu, że inni nas ubogacają; w budowaniu wokół siebie atmosfery miłości, bez stawiania warunków; w kochaniu innych takimi, jakimi są.

Jezus wskazał, że ta jedność jest warunkiem owocnego głoszenia Ewangelii, apostołstwa: „Aby świat uwierzył”. Jedność, która nie stanowi zamkniętej grupy, ale otwiera nas na ofiarowanie przyjaźni wszystkim ludziom w tej wspaniałej misji ewangelizacyjnej. Chrześcijańskie powołanie przeżywane w pełni przybliży do Chrystusa naszych przyjaciół, naszych kolegów, niezależnie od tego, czy są już blisko Niego, czy jeszcze znajdują się daleko.

„Jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie” (J 17,21). Niech Pan obdarzy nas darem jedności i pomoże nam przełożyć go na służbę sobie nawzajem.

Oryginalny dźwięk

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/article/nowe-
przykazanie/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/nowe-przykazanie/) (09-08-2025)